



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 588/2024-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti postupu Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/698/2008 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 16Co/193/2019, sp. zn. 16Co/134/2022 a sp. zn. 16Co/45/2024 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 59/2014-28 z 13. marca 2014 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa v poradí treťou ústavnou sťažnosťou v napadnutom konaní doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/698/2008 (ďalej aj „prvoinštančné konanie“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 16Co/193/2019, sp. zn. 16Co/134/2022 a sp. zn. 16Co/45/2024 (sťažovateľ uvádza pôvodné označenie konania pod sp. zn. 10Co/21/2024, pozn.), (ďalej len „odvolacie konania“, spoločne aj „napadnuté konanie“) v období po právoplatnosti nálezů ústavného súdu č. k. IV. ÚS 59/2014-28 z 13. marca 2014. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie 13 000 eur a náhradu trov konania. Sťažovateľ tiež vzniesol

námietku zaujatosti voči sudkyňi I. senátu ústavného súdu Jane Baricovej, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 345/2024 z 25. júna 2024 tak, že sudkyňa Jana Baricová nie je vylúčená z rozhodovania predmetnej veci sťažovateľa (konanie vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1538/2024, pozn.).

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ je žalovaným v napadnutom konaní pred okresným súdom (pôvodne vedenom pred Okresným súdom Bratislava III) o žalobe [REDAKOVANÉ] z 18. novembra 2006 o 531,57 eur z titulu nezaplatenej odmeny za poskytnuté právne služby. Ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 59/2014-28 z 13. marca 2014 vyslovil porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v napadnutom konaní, okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie 1 500 eur. Druhú ústavnú sťažnosť sťažovateľa na postup okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 15/2023-15 z 19. januára 2023 ako zjavne neopodstatnenú odmietol [§ 56 ods.2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Sťažovateľ považuje predmetné uznesenie za arbitrárne, vydané bez vykonania riadneho prieskumu.

2.1. Opíšuť chronologický priebeh napadnutého konania prebiehajúceho opakovane na dvoch inštanciách všeobecných súdov, sťažovateľ uvádza, že okresný súd rozhodol vo veci prvýkrát rozsudkom č. k. 4C/698/2008-357 z 30. januára 2017 tak, že žalobu zamietol. Na základe odvolania podaného žalobcom krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil uznesením č. k. 16 Co 193/2019-522 z 31. augusta 2021 (ktoré bolo sťažovateľovi doručené 5. novembra 2021) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd následne rozhodol rozsudkom č. k. 4C/698/2008-550 z 29. júna 2022, ktorým žalobe vyhovel. Sťažovateľ podal 16. septembra 2022 proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 16Co/134/2022- 606 z 31. októbra 2023 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 2. februára 2024. Sťažovateľ zdôrazňuje, že krajský súd rozhodol svojvoľne a bez toho, aby ústavne konformne rozhodol o podanom odvolaní, sťažovateľom vznesenej námietke o nestrannosti súdu a jeho žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku za podané odvolanie, čím porušil sťažovateľovo právo rovnosti a právo na spravodlivé súdne konanie. Sťažovateľ poukazuje aj na to, že o ním podanej námietke nestrannosti súdu a odňatí veci zákonnému sudcovi (obsiahnutej v odvolaní sťažovateľa z 19. januára 2016, pozn.) rozhodol krajský súd až uznesením sp. zn. 10Co/21/2024 z 30. apríla 2024 (správne sp. zn. 16Co/45/2024 z 15. mája 2024, pozn.) a týmto spôsobom je doterajšie konanie výsledkom odmietnutia spravodlivosti (porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) a je dôsledkom neprípustnej interpretácie prejavu vôle sťažovateľa.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Na podklade skutkových okolností a s odkazom na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a ústavného súdu sťažovateľ rozporuje priebeh napadnutého konania, vytýkajúc konajúcim súdom neprimeranú dĺžku vedenia súdneho sporu. Tvrdí, že k momentu podania v poradí tretej ústavnej sťažnosti nie je rozhodnuté o náhrade trov konania (prvoinštančného i odvolacieho, pozn.), napadnuté konanie trvá ako celok 17 rokov a 5 mesiacov

a nie je právoplatne skončené. U sťažovateľa tak pretrváva stav právnej neistoty týkajúci sa výsledku napadnutého konania, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom vo veci konajúcich súdov v období po právoplatnosti nálezů ústavného súdu č. k. IV. ÚS 59/2014-28 z 13. marca 2014 (právoplatným 12. mája 2014) s dôrazom na skutočnosť, že dosiaľ nebolo rozhodnuté o výške náhrady trov konania.

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny si ústavný súd osvojil judikatúru EŠLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní:

7. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak celková doba konania pred konajúcim súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prieťahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03, I. ÚS 103/2016), resp. ak argumenty v sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, II. ÚS 33/2021). Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019, I. ÚS 85/2021).

8. Okresný súd vo vyjadrení sp. zn. Spr. 126/24 z 11. júla 2024 k obsahu ústavnej sťažnosti, o ktoré ho ústavný súd požiadal vo fáze jej predbežného prerokovania (§ 56 ods. 6 veta za bodkočiarkou

zákona o ústavnom súde), uviedol, že rozsudkom č. k. 4C/698/2008-550 z 29. júna 2022 (v poradí druhým) uložil žalovanému (sťažovateľovi) povinnosť zaplatiť žalobcovi 531,67 eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne od 24. 11. 2006 do zaplatenia a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie. Odvolací súd rozsudok okresného súdu rozsudkom č. k. 16Co/134/2022-606 z 31. októbra 2023 potvrdil a priznal žalobcovi voči sťažovateľovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vec je právoplatne skončená. Následne prebiehali úkony smerujúce k rozhodnutiu o výške trov konania. Pred rozhodnutím o trovách konania bol spis predložený krajskému súdu z dôvodu sťažnosti proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok. Uznesenie, ktorým súd uložil sťažovateľovi povinnosť uhradiť súdny poplatok vo výške 66 eur, bolo 15. mája 2024 odvolacím súdom zrušené a následne doručené stranám na základe pokynu sudcu z 19. júna 2024. Po vrátení doručeníek bude spis predložený opäť vyššiemu súdnemu úradníkovi na rozhodnutie o trovách konania. Okresný súd poukázal na to, že v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 59/2014-28 z 13. marca 2014 a zmene zákonného sudcu, keď sa sudkyňou vo veci stala [REDAKOVANÉ], bola vec vybavovaná riadne, bez zbytočných prietáhov a rozhodnutá 29. júna 2022. Vec je priemerne skutkovo a právne zložitá, sťažovateľ ako žalovaný počas konania častokrát predkladal zmätočné návrhy a účelovo postupoval tak, aby k prietahom dochádzalo. V konaní došlo k zmene zákonného sudcu, čo neprispelo k plynulému a efektívnemu konaniu.

9. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v období po právoplatnosti nálezu č. k. IV. ÚS 59/2014-28 z 13. marca 2014, t. j. od 12. mája 2014, ústavný súd konštatuje, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti (14. mája 2024) bola vec v jej merite právoplatne skončená (2. februára 2024) a v rámci posudzovaného obdobia ostávalo rozhodnúť o výške trov konania. Ústavný súd, rešpektujúc judikatúru ESĽP k problematike zbytočných prietáhov v súdnom konaní, síce považuje fázu rozhodovania o výške náhrady priznaných trov konania za neoddeliteľnú súčasť konania ako celku, zároveň však pripomína, že jeho prístup k posúdeniu možných prietáhov je odlišný, ako je to v štádiu meritórneho rozhodovania. Sťažovateľom tvrdená miera právnej neistoty je v tejto fáze napadnutého konania nepochybne nižšia, keďže sťažovateľ už disponuje konečným právoplatným meritórnym súdnym rozhodnutím vo svoj neprospech (rozsudok krajského súdu č. k. 6Co/134/2022-606 z 31. októbra 2023, pozn.).

10. V konkrétnom prípade sťažovateľa okresný súd v súlade s § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodol o výške náhrady trov konania uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 4C/698/2008-637 z 8. augusta 2024, proti ktorému podal sťažovateľ 11. septembra 2024 sťažnosť, o ktorej bude rozhodovať zákonný sudca (§ 249 Civilného sporového poriadku). Do celkovej doby rozhodovania okresného súdu o výške náhrady trov konania (6 mesiacov) nemožno započítať obdobie, počas ktorého sa súdny spis nachádzal na krajskom súde (takmer 2 mesiace).

11. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď

nevyhovie (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

12. Napriek absencii právoplatného rozhodnutia o výške náhrady trov konania (v dôsledku sťažovateľom podanej sťažnosti) v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci a s prihliadnutím na postup okresného súdu v relevantnej fáze konania dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa k záveru, že intenzita tvrdeného porušovania označených práv nedosahuje úroveň potrebnú pre vyslovenie porušenia jeho práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacích konaniach:

13. Krajský súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprV/275/2024 z 1. augusta 2024 v podstatnej časti uviedol, že konanie vedené pod sp. zn. 10Co/21/2024 bolo zo senátu 10Co na základe reklamácie prevedené do oddelenia 16Co, kde je aktuálne vedené pod sp. zn. 16Co/45/2024. K veci sa vyjadrila predsedníčka senátu 16Co a sudkyňa spravodajkyňa, ktorá v súvislosti s dĺžkou konania na krajskom súde v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 16Co/139/2019 od 26. augusta 2019 do 31. augusta 2021 a v konaní vedenom pod sp. zn. 16Co/134/2022 od 29. júna 2022 do 31. októbra 2023 poukázala na skutočnosť, že povinnosťou senátu 16Co bolo prednostne prejednať a rozhodnúť veci, ktoré napadli na krajský súd pred 26. augustom 2019 a pred 29. júnom 2022 (k 31. júlu 2019 to bolo 264 vecí a z toho 67 vecí starších ako 1 rok, k 31. máju 2022 to bolo 147, z toho 62 starších ako 1 rok), a rovnako veci, na ktorých rozhodnutie je stanovená zákonná lehota. K priebehu jednotlivých odvolacích konaní uviedla, že uznesením krajského súdu č. k. 16Co/193/2019-522 z 31. augusta 2021 odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (č. k. 4C/698/2008-457 z 30. januára 2017 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 4C/698/2008-514 z 28. júna 2019, pozn.) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Po opätovnom rozhodnutí veci bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní žalovaného (sťažovateľa) proti rozsudku okresného súdu č. k. 4C/698/2008-550 z 29. júna 2022, vec bola zapísaná pod sp. zn. 16Co/134/2022. Rozsudkom krajského súdu č. k. 16Co/134/2022-606 z 31. októbra 2023 odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, žalobcovi priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Dňa 24. apríla 2024 bol krajskému súdu súdny spis okresného súdu opätovne predložený na rozhodnutie o odvolaní žalovaného (sťažovateľa) proti uzneseniu okresného súdu č. k. 4C/698/2008-288 zo 14. decembra 2015. Odvolanie sa týkalo uznesenia, ktorým bol žalovanému vyrubený súdny poplatok za námietku zaujatosti, vec bola zapísaná pod sp. zn. 10Co/21/2024, na náklade reklamácie bola vec následne 30. apríla 2024 prevedená do oddelenia 16Co a zapísaná pod sp. zn. 16Co/45/2024. Bezprostredne po zapísaní veci do oddelenia 16Co odvolací súd rozhodol o odvolaní žalovaného unesením č. k. 16Co/45/2024-628 z 15. mája 2024 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil.

14. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods.2 listiny (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Jednou

zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (I. ÚS 265/2022).

15. Základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods.2 listiny a právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje ústavný súd ochranu len vtedy, ak bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) trvalo alebo ešte pretrváva (napr. IV. ÚS 102/05, IV. ÚS 637/2013, II. ÚS 518/2014, II. ÚS 176/2019). Ak v čase doručenia sťažnosti už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o nej už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018, III. ÚS 367/2021). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (k tomu napr. Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok ESLP z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 62 a 63) alebo Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

16. Z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti, jej príloh a vyjadrenia krajského súdu ústavný súd zistil, že odvolacie konania vedené pred krajským súdom pod sp. zn. 16Co/193/2019 a sp. zn. 16Co/134/2022 vo vzťahu k meritórnym rozhodnutiam okresného súdu boli v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu skončené (k tomu bližšie bod 13 odôvodnenia tohto uznesenia). Sťažovateľom namietané odvolacie konanie vedené pod sp. zn. 16Co/45/2024, v ktorom rozhodoval krajský súd o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu procesného charakteru (uznesenie č. k. 4C/698/2008-288 zo 14. decembra 2015 o vyrubení súdneho poplatku za podanú námietku zaujatosti, pozn.) prebiehalo na krajskom súde od 24. apríla 2024. Krajský súd o podanom odvolaní rozhodol uznesením č. k. 16Co/45/2024-628 z 15. mája 2024 (jeden deň po podaní ústavnej sťažnosti na prietahy v postupe krajského súdu), uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24. júla 2024. Dĺžka tohto odvolacieho konania (ani nie jeden mesiac) nemôže byť ústavným súdom za žiadnych okolností vyhodnotená ako neprimeraná či ústavne neakceptovateľná. Okrem toho samotnú dĺžku už skončených odvolacích konaní (sp. zn. 16Co/193/2019 a sp. zn. 16Co/134/2022) nebolo možné považovať za neprimeranú a tieto sa nevyznačovali takými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy [I. ÚS 63/00 (ZNaU 21/01), II. ÚS 199/02I. ÚS 38/04, II. ÚS 24/04, IV. ÚS 290/04, II. ÚS 372/06, I. ÚS 266/2021 (ZNaU 88/2021), I. ÚS 531/2023].

17. Vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods.2 listiny, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a právoplatného skončenia odvolacích konaní, ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

18. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu